

шелъ въ мѣнастиря на поклонение и, въ врѣме на служба, младиятъ дяконъ му произвелъ добро впечатление съ своя мелодиченъ гласъ и съ звучната славянска рѣчь. Поради това набожниятъ чорбаджия рѣшилъ да покани Максима за учителъ въ Лѣсковецъ. И наистина, каквото намислилъ х. Илия, това и сторилъ. И започналъ младиятъ дяконъ да учителствува въ Лѣсковецъ, но за да може да служи литургия, той билъ рѣкоположенъ въ иеромонашески чинъ. Въ Лѣсковецъ архимандритъ Райковичъ учителствувалъ около петнадесетъ години, отъ 1820 до 1835 г. и получавалъ заплата отъ 500 до 1000 гроша. Отецъ Максимъ билъ човѣкъ на наустницата, ученикъ на килийното образование, обаче все пакъ той можелъ да привлича около себе си жеднитѣ за четмо и писмо младежи не само отъ Лѣсковецъ, но дори и отъ Г. Орѣховица: славянскиятъ езикъ и родната рѣчь привличали всички. Само чорбаджийскитѣ дѣца продължавали да се учатъ на грѣцки и то въ помѣнатиия градецъ, дѣто имало грѣцко училище. Отецъ Максимъ билъ страшенъ врагъ на грѣцизма и грѣцкото учение и на всѣкъдѣ — и въ училището, и въ черква, и по улицитѣ говорѣлъ противъ него. Това му навлѣкло голѣми неприятности и страшни гонения отъ страна на търновския митрополитъ Неофита. Лѣсковскиятъ мѣнастирь „Св. Петъръ и Павелъ“ се управлявалъ прѣзъ онова врѣме отъ егуменъ грѣкъ, който привлѣкълъ и много други грѣци. Това възмутило ревностния българинъ отца Максима, и той рѣшилъ да очисти тая българска светиня отъ тѣхъ. Съ тая цѣль напусналъ училището и съ помощта на влиятелния чорбаджия х. Илия х. Цоневъ изриналъ грѣка егуменъ и злелъ мѣстото му. Естествено е, че митрополитъ Неофитъ билъ противъ това, защото виждалъ, че мѣнастирътъ се изплъзва изъ рѣцѣтъ му, но трѣбвало да отстѣпи прѣдъ турскитѣ власти и не само одобрилъ Максима за егу-